

[Duetoft]

ge arbejdsministeren, om det ikke er korrekt, at arbejdsministerens første reaktion på dommen var, at det var et spørgsmål, der skulle klares ved arbejdskamp i Danmark. Det var en første offentlig reaktion fra arbejdsministeren.

Jeg undrede mig, og det er derfor, jeg husker den så tydeligt. Jeg undrede mig over, at en arbejdsminister i en borgerlig regering, der benytter enhver lejlighed til at genere fagbevægelsen og fagbevægelsens kampmidler, pludselig gik ud og argumenterede for, at det søreme da var et kampmiddel, man skulle bruge for at forsvare sin overenskomstmæssige ret over for udenlandske arbejdsgivere. Jeg undrede mig, og derfor vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren herfra i dag klart og tydeligt vil markere, at arbejdskampen altså ikke var det, arbejdsministeren mente, men at arbejdsministeren faktisk mente, at der skulle være nogle regler på området.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Debatten har jo udviklet sig til en hel spørgerunde til min kollega arbejdsministeren, og nu blev han just bebrejdet, at han ikke udelukkende svarede vedrørende beslutningsforslaget. Det er nok, fordi arbejdsministeren blev kaldt på talerstolen af et direkte spørgsmål stillet af hr. Ivar Nørgaard, da det faktisk er Industriministeriet, der har beslutningsforslaget til behandling.

Så jeg skal tillade mig blot kort at referere, at de ting, som arbejdsministeren har sagt, selvfølgelig også gælder for industriministeren, dvs. for den samlede regering, og de ting, der er blevet fremført her, har altså ikke ændret regeringens indstilling til, at dette forslag ikke bør vedtages på nuværende tidspunkt.

Jeg vil godt gøre klart endnu en gang, at der ikke er tale om, at vi accepterer social dumping; vi er imod social dumping, og vi er villige til, hvis problemet opstår eller det kan sandsynliggøres, at det opstår, straks at gå i forhandling med arbejdsmarkedets parter og tage forhandlingen positivt op med Folketingets partier med henblik på at løse problemet på det tidspunkt. Men vi føler altså ikke på nuværende tidspunkt, at der er behov for beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg stillede faktisk flere spørgsmål, og jeg fik

ikke svar, heller ikke i dag, og det bekræfter mig i, at den henstillingsform, regeringen har valgt, er meget usikker og meget uklar. Ikke engang regeringen selv ved, hvad der ligger i den, og derfor vil jeg gerne gentage mit spørgsmål i relation til hele EF-direktivet og henstillingen: Hvilke vilkår gælder for de koncessionerede selskaber, og hvilken form for henstilling eller pålæg vil regeringen give de koncessionerede selskaber?

Og så forstår jeg på industriministeren, at man er enig i, at der ikke må forekomme social dumping, men alligevel skal beslutningsforslaget ikke vedtages – og så sagde industriministeren: på nuværende tidspunkt. Vil det sige, at man er villig til at gribe til lovgivning på et senere tidspunkt? Derfor vil jeg gerne præcisere mit andet spørgsmål fra mit foregående indlæg: Hvad vil der ske, hvis en eller flere kommuner ikke retter sig efter henstillingen? Er regeringen villig til at gribe til lovgivning, når det måtte vise sig?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg kan forstå, at industriministeren og arbejdsministeren befinder sig bedst i siddende stilling; de er ikke villige til at besvare selv de mest elementære spørgsmål, som man stiller heroppefra – spørgsmål som, om man er enig med et svar, som man gav i april 1989. Det er mig helt uforståeligt, at vi ikke kan få det spørgsmål besvaret.

Det er mig helt uforståeligt, at vi ikke kan få besvaret det helt elementære spørgsmål, hr. Baadsgaard har rejst, og som vi har rejst ved andre lejligheder: Hvad med de koncessionerede selskaber? Jamen det er da en meget vigtig del af alt det her.

Hvad er grunden til, at de to ministre forbigår disse meget vigtige spørgsmål helt konsekvent? Hvad er det for en måde at behandle Folketinget på, og hvad skal man så gøre? Man står her ved en anden og sidste behandling og kan ikke få besvaret de elementære spørgsmål, som man stiller. Jeg synes, det er en fantastisk arrogance, som de to ministre på denne måde viser Folketinget, og jeg må sige, at det skuffer mig utrolig meget.

Hermed sluttede forhandlingen.